

SHARON M. DRAPER

Çoksatan İçimdeki Müzik'in Devam Kitabı

İçimdeki Melodi

GENÇ
T
TIMAS

"On iki yaşındayım. Tek kelime etmeden
nasıl yüksek sesle konuşulur gayet iyi biliyorum."

GENÇ
T
TIMAS

I. BÖLÜM

Ateş böceği elimin tam üzerinde, havada bir süre bekledi ve sonra yavaşça, hiç çaba harcamadan elime kondu. Narin dokunuşunu zar zor hissediyordum. Kırmızı bir nokta gibi küçücük kafasından çıkan iki tane ince, titrek anten. Titremeye çalıştım. Ellerim genelde başlarına buyruk hareket eder, ben istesem de istemesem de, bu yüzden hareketsiz kalmayı gönülden isteyerek iyice odaklandım.

Siyah kanatları, ne kadar da parlak, tıpkı bir makasın kolları gibi açıldı ve kapandı. Neredeyse nefes bile almıyordum. Sirtında sanki ince uçlu bir kalemle çizilmiş gibi duran, kırmızı kafasını simsiyah gövdesinden ayran koyu çizgiler vardı.

Ateş böceğinin gitmek için sanki hiç acelesi yoktu. Doğrudan bana baktı.

Vücudumda böyle yanar dönerli, süzülüp duran bir şeylerin olması nasıl da sihirli bir şey olurdu, merak ettim – havada rüzgârın fısıltısıyla süzülme acaba nasıl hissettirirdi.

Ne düşünüyorsunuz, sayın Ateş Böceği? Sanki beni duymuş gibi kanatlarını açıp kapattı. Ve sonra vücudundan incecik,

sarı-yeşil, parlak bir ışık sızıp parıladı. Ateş böceği benimle konuştu! Tek kelime etmeden yüksek sesle nasıl konuşulur ben gayet iyi biliyorum.

Erguvan rengi alacakaranlıkta sadece ben ve bu ışıltılı böcek, orada öylece oturuyorduk, mutlulukla içimi çektim. Nefesimi güçlü bir şekilde vermiş olmalıyım çünkü, tam o anda, o minik böcek kanatlarını kaldırıp görünmeyen bir melteme kapılıp havalandı.

2. BÖLÜM

“Yaa! Baksana! İşte bir tane daha – ve bir tane daha!” diye haykırdı kız kardeşim. Bayan V’nin ön bahçesindeki çimlerde hızla koşturuyor, elinde sıkı sıkı tuttuğu bir kavanoz, kor gibi ışıldayan bu küçük böceklerden bir tanesini kavanozun içine girmeye ikna etmeye çalışıyordu. Benim ateş böceğim de o sürünün içinde olsa, gökyüzünde dans ederek kaçarken diğerleri ile birlikte Penny’ye çok gülerdi, eminim.

Penny, “Bayan V, yardıma gelin!” diye rica etti. “Beni dinlemeyecek bunlar!” çimlere çöktü, yüzü asılmış, kaşları çatılmıştı.

Bayan V, yan komşumuz ve annemin en yakın arkadaşı, ön verandada kapitone yatar koltuğuna uzanmıştı. Önce bana göz kırptı ve “Yani, belki de bir kavanozda yaşamak istemiyorlardır – belki bu gece sadece dans etmek istiyorlardır!” dedi.

“Sadece bir tane?” Penny yüzüne en acıklı ifadesini kondu.

“İyi bakalım,” diye cevapladı Bayan V. “Ama inceledikten sonra serbest bırakacağız, tamam mı?”

“İyi peki,” Penny kollarını göğsünün üzerinde bağlayıp homurdandı. “Ama neden?”

“Sen bir kavanozun içinde yaşamak ister miydin?” diye sordu Bayan V.

Penny güldü. “Ben çok büyüğüm! Ama kavanozun içinde bir böcek *kulağa hiç de yanlış gelmiyor!*”

“Peki,” diye karşılık verdi Bayan V, “ya senin sığabileceğin kadar büyük bir kavanoz bulsam? Orada yaşamak ister misin?”

Penny sanki bir an durup düşündü. Sonra, “Sanırım istemem. Sıkışmış ve havasız hissederdim.”

“Aynen öyle! O zaman sence ne yapmamız gerekiyor?”

Penny, elimde olmadan gıpta ettiğim bir şekilde yerde yuvarlanıp bir takla atıverdi ve kolayca doğruldu, “Tamam – birkaç tanesini yakalayacağız ve sonra uçup gitmelerine izin vereceğiz!” dedi.

Bayan V, tam adı Violet Valencia’ydı, bana doğru döndü. “Bu kız tüm böcekleri şehirden kaçırtmadan önce iyisi mi gidip ona yardım edeyim, olur mu?” dedi ve sandalyemin tekerleklerinin kilitli olduğundan emin olmak için bir kez daha kontrol etti. İki birlikte çimlerde koşturuyor, gülerek o küçük ışıkları kovalıyorlardı. Onlara katılamazdım ama bu sefer kendimi dışlanmış hissetmedim – bir ateş böceği çoktan beni bulmuştu.

Annemin mavi SUV’unun otoparkımıza girdiğini gördüm. Butterscotch, golden retriever köpeğimiz, aracı tanıyıp hemen başını kaldırdı. Annem şehir içindeki hastanede hemşire olarak çalışıyor; günleri farklı hastalıklara sahip ya da kırık

kemikleri olan ya da kalp krizi geçiren insanlara bakarak geçiyor. Bana işinin zor olduğunu söylüyor ama işini çok seviyor! Eve genelde yorgun geliyor fakat, yine de benimle ilgilenmesi gerekiyor. Ve şaka yapmıyorum, benimle uğraşmak kolay değil, hem de hiç değil! Annem asla ama asla bu durumdan şikâyet etmiyor yine de ben bazen kendimi kötü hissediyorum.

Okul zamanı, etrafa duman saçan sarı okul servisimiz okul çıkışında beni Bayan V'nin evine bırakırdı. Ama şimdi yaz tatilinde olduğumuz için Penny ve ben hafta için çoğunu onunla geçiriyoruz.

Bayan V bizi her sabah imla, matematik ve dil sanatları gibi konularda çalıştırıyor. Yalnız yaz okulundaymışım gibi kendimi kötü hissetmeme ramak kala işi öyle eğlenceli bir hale sokuyor ki hiçbir egzersiz okuldaymışım gibi hissettirmiyor. Mesela Scrabble benim için bir imla oyunu ve kolay kelime bulmacaları da Penny için kelime bilgisi çalışması. Tombala oynarken matematik çalışıyorum ve eski filmlerden kesitler bize tarih öğretiyor. Şikâyet etmeye çalışıyorum çünkü, eh yani, yaz tatilindeyiz! Ama dürüst olmam gerekirse gerçekten tüm bunlar çok hoşuma gidiyor – en azından birkaç saatliğine. Sonra, akşamüzeri dondurma yiyoruz veya oyun oynuyoruz ya da film izliyoruz. Haftada bir mahalledeki kütüphaneye gidiyoruz. Penny büyük bir hevesle kendi resimli kitaplarını seçiyor – çok nadiren birinin yardımına ihtiyaç duyuyor.

Benim ise tekerlekli sandalyeme iliştirilmiş gerçekten muhteşem, bilgisayar benzeri bir cihazım var. İsmi Medi-Talker, ama bu kulağa fazlasıyla sıkıcı ve ihtiyar işi geldiği

için ben ona Elvira diyorum. İşte dünya ile bu şekilde iletişim kuruyorum. Başparmaklarımı kullanarak, tabii benimle iş birliği yapmaya gönüllü olduklarında – ki şanslıyım, çoğu zaman öyleler – aklıma gelen herhangi bir şeyi yazıyor ya da tıklıyorum sonra konuş tuşuna basıyorum ve Elvira hepsini benim adıma söylüyor. Kitap raporu ya da matematik projesi hazırlamak gibi karmaşık işler yapabiliyorum ya da aklıma gelen, *Bulutlar gökyüzünde nasıl süzülür?* ya da *Osuruk nereden gelir?* ya da *Koltuk altları neden kötü kokar?* gibi sorular sorabiliyorum. Bayan V, sorularımın cevabını vermek yerine tabii ki Elvira'yı kullanarak internette araştırma yapmamı istiyor.

Günün sonunda verandada oturup dinlenmeyi seviyorum. Ama, Penny dört buçuk yaşında ve dinlenmek nedir bilmiyor! Bu kızın bildiği iki mod var – koşturmak ya da uyumak. Koşabiliyor, hoplayabiliyor ve başı dönene dek daire çizerek dönüp durabiliyor. Bugün sabahleyin hiç ara vermeden on yedi takla attı – bana da saydırdı.

Ben mi? Evet, kafam zehir gibi çalışsa da vücudumun geri kalanı uzun süre güneşte beklemiş şekerleme gibi. Benim için takla atmak söz konusu bile değil, tabii eğer kazara tekerlekli sandalyemden düşmezsem. Yürüyemiyorum, konuşamıyorum ve ellerimi, parmaklarımı herkesin yaptığı gibi kullanamıyorum ama, Bayan V kendime acımama izin vermiyor. Zihnimin, içine sığmayan kelimeler ve düşüncelerle dolu bir mahzen olduğunu biliyor. Bu yüzden haftalık kütüphane ziyaretlerimizde merak ettiğim herhangi bir konuyu internetin derin ve çağıldayan sularında yüzerek keşfetmem için Bayan V beni cesaretlendiriyor. Şimdiye kadar Mısır tarihine daldım ve

kadın firavunları keşfettim, sonra köpekleme yüzdüm (haha!) ve golden retriever'ların tarihini öğrendim, daha sonra araba motorlarının mekaniğini ve her bir gezenin gizemini keşfettim. Bu arada adım gibi eminim ki Mars ya da Venüs üzerinde yürüyebilirdim, zehirli gazların beni kızartmayacağını varsayıyorum tabii.

Yani, cuma günleri genellikle kütüphane günü – en sevdiğim. Cuma sabahları ilk iş Bayan V beni ve Penny'i arabasına yerleştiriyor ve birkaç blok ötemizdeki kütüphaneye gidiyoruz. Buranın kokusunu bile çok seviyorum – tarih gibi, kitap ciltçisi gibi, gizemli kokuyor. Eski bir bina, bu yüzden yerler ve kitap rafları koyu renkli, verniklenmiş ahşap. Bayan V, bize çocukken neredeyse tüm zamanını burada geçirdiğini anlatmıştı. Sesli kitapların, eski fotoğrafların, filmlerin ve nadir eserlerin yerlerini biliyor. Sesli kitapları çok seviyorum çünkü, yalnızca kulaklıklarımı takıp ne istersem dinleyebiliyorum. Ayrıca ciltlenmiş kitaplar bir mandalla tekerlekli sandalyemin tepsisine kolayca iliştileriliyor.

Tüm bu kitaplar hafta boyunca raflarda öylece duruyor, tıpkı benim gibi sessiz, benimle konuşmak için cuma günlerini bekliyorlar. Sonra yepyeni bir olasılıklar yığını alıp tepsime koyuyorum. Kütüphaneci, Bay Francisco, beni her zaman bir gülümseme ile selamlıyor ve önceki hafta okuduğum kitapları geri alırken bana onlar hakkında sorular soruyor, sonra da çantama yenilerini yerleştiriyor.

Son gittiğimde bir görev üzerindeydim. Bay Francisco, diğer adıyla Dünya Tarihinin En İyi Kütüphanecisi, benim için sipariş ettiği broşürlerin geldiğini e-postayla haber vermişti!

Heyecandan. Başım. Dönmüştü! Ne broşürü olduğunu merak ediyorsunuz, değil mi? Şimdi, bunu ailem henüz bilmiyor ama, ben bir yaz kampına gitmek istiyorum. Okulun son birkaç haftasında, sanki herkes sadece yazın gideceği kamp hakkında konuşuyor gibiydi. Kaya Tırmanışı Kampı. Sinek Oltacılığı Kampı. Hatta Deniz Kızı Kampı. Evet, böyle bir şey gerçekten var. Deniz Kızı Makyajı. Su Altı Tiyatrosu. Kızlar balık kuyruğu gibi paletlerle yüzmeyi öğrenmek için bu kampa gidiyor. Cidden. Molly, Claire ve Rose durmadan aynı hikâyeyi tekrar tekrar anlatıyordu, aileleri Ohio'dan Florida'ya – *tek başlarına* – uçmalarına nasıl izin vermiş . . . Deniz Kızı Kampı için!

Bu hikâyeyi Elvira'ya yazarak Bayan V'ye anlattığımda yüksek sesle kahkahalara boğulmuştum.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sormuştum.

Bayan V zar zor nefes alıyordu. “O sahte deniz kızı kuyruklarını giydiğinde ancak sahilde oturup bir fotoğrafta şirin görünebilirsin!”

“Yani?” Anlamamıştım.

“Melody, bir düşünsene. Balık kuyruğu takan insan yürümez ki!! Bu çocuklar, kamptakilerin saltanat arabası dediği şeyin içinde geziyor. Bu araba aslında tekerlekleri olan bir sandalye . . . bir . . . bir . . . tekerlekli sandalye!” Bir kahkaha daha patlattı.

Sonunda anlamıştım! Yani, geçen yıl beşinci sınıftayken Molly ve Claire tekerlekli sandalyede olduğum için benimle çok dalga geçmişti, ama şimdi yaz tatillerini gidip kısmen

balık taklidi yaparak ve yürüyemeyerek geçirmeyi seçiyorlar!
Ha ha ha ha!

Ben tabii ki bir yere gidip deniz kızı taklidi yapmak istemiyorum, ama tüm bunlar aklımı çeldi. Belki *ben de* bir kampa gidebilirdim! Kulağa gerçekten de eğlenceli, biraz korkutucu ve tamamen farklı geliyor. Artı, Bayan V'nin evi dışında, bir kez bile yatıya kalmadım ve ailemden bir günlüğüne bile ayrılmadım. Sanırım heyecan verici bir şey yapmak istiyorum. Ve sıra dışı. Ve belki korkutucu. Eğer o kızlar yapabiliyorsa, ben de yapabilirim.

Ama benim gibi çocuklar için böyle bir kamp var mıdır acaba? Sorun şu ki insanlar genellikle gözlerini dikip bana bakıyor. Kimse yüksek sesle sormuyor, ama merak ettiklerini biliyorum, *Bu kızın neyi var? Neden konuşmuyor?* Bu bazen tepemi attırıyor, çünkü kibarlıklarından sormaya çekindikleri şeyin cevabını onlara veremem.

Söylenmeyen şeyleri az çok biliyorum. Diğer herkes gibi tam olarak kelimelerle konuşamıyorum ve bu beni delirtiyor. Kafamda dönüp duran binlerce düşünce ve soru var. Her. An. Ancak, gerçekten sohbet etmeye veya acil bir durumda olacağı gibi hızlıca bir şeyler söylemeye fırsatım pek yok. Sonuç, ciddi bir hayal kırıklığı.

Mesela, birkaç ay önce ailecek bir restorana gittik. Bunu sık sık yapmayız, çünkü her-an-savrulabilirim diyen kollarım ve her şeyi kazara devirme konusundaki şaşmaz yeteneğim, genellikle uğraşmak istediğimizden çok daha fazlası. Çorba? Ayy, üzgünüm. Penny'nin portakal suyu? Kahretsın, benim